

RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdei reformátusok hírlevele

1. évfolyam, 1. szám

2013. október

Az Ige körül...

Olvasandó: Márk evangéliuma 8,11-21; Ézsaiás könyve 63,17-19

Sokszor hallhatunk arról, hogy egyik vagy másik tévé-, vagy rádiócsatornának mekkora a nézettsége, hallgatottsága, vagy éppen újságokat mekkora példányszámban tudnak eladni. Ezek az irányszámok azt tükrözik, hogy az adott sajtóorgánium mennyire beszél olyan dolgokról, amiről az emberek többsége hallani akar. Bár még majdnem egy év van hátra, megkezdődött a választási kampány. Ebben az időszakban ígéretet ígéretre halmozó politikai erők feszülnek egymásnak, s a győztes az lesz, amelyik a legtöbb olyan dologról tud beszélni, ami érdekli az embereket, s olyan szavakat mond, amit az emberek hallani akarnak.

A múlt héten az egyház jövőképével foglalkoztunk néhányan, a Zsinat kérésre kérdőíveket töltöttünk ki, mert látja maga előtt az egyház vezetése is a problémát, hogy csökken a hívek száma, erőtlenedik az egyház. Ha tévécsatorna lenne az egyház, valószínűleg az alacsony nézettséggel küszködne, ha politikai párt lenne, biztosan nem nyerne választásokat. Van teológus, aki azzal magyarázza ezt, hogy az egyház nem azt mondja, amit az emberek hallani akarnak. Történelmi egyházként több száz éves kérdéseket teszünk fel, s azokat buzgón meg is válaszoljuk. Csakhogy az embereket ez nem érdekli. A kérdőívek alapján zajló beszélgetésekben arra kellett volna választ kapnunk, hogy mi érdekli az embereket, milyen lenne az az egyház, ahová ők szívesen tartoznának. Ha ezt az utat megtalálná az egyház, akkor lenne növekedés, mert olyan dolgokról beszélne, ami a többség érdeklődésére számot tarthat. Sok igazság van ebben, s magam is fontosnak tartom a kiút keresését az egyház fogyatkozásából. Viszont, Istennek legyen érte hála, megvilágosított néhány olyan dolgot, amit most szeretnék nektek továbbadni az Ő igéjéből. Mert az Úr azt mondja, hogy ne feltétlenül az egyház mondanivalóját okoljuk az

érdektelenségért! Mi ez a mondanivaló? **„Úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)** Ez az, amit nekünk úton-útfélen hirdetni kell, s úgy tűnik, jelen világunkban erre nincs fogadóképes kereslet, ezzel az ígérettel nem lehet választásokat nyerni. Mert az emberek fő kérdéseire nem ez a válasz. De tényleg így van? Valóban az ige szava céltalanul elszáll az emberek valós problémája mellett? Valóban ezzel az üzenettel lenne a baj?

Ahhoz, hogy megtaláljuk hitetlen világunk valódi problémáját, az egyház fogyatkozó erejének okát, merüljünk el az Úr igéjében! Üljünk be Jézussal és tanítványaival abba a bizonyos hajóba, s amit ma egyháznak nevezhetünk! Halljuk, ahogyan Jézus feláll és tanítani kezd, a tanítványok és mi is figyelni kezdünk. Egyszer csak megüti a fülünket valami kovászról szóló tanítás, amit nem igazán értünk, de eszünkbe is jut rögtön minden egyéb gond: Nincs kenyérünk, nincs mit ennünk. Miből fogom befizetni holnap a számlákat? Mit fog mondani az orvos, milyen leletet kapok kézhez? Ugye, ismerős a helyzet? Amikor idejössz a templomba, Jézus hajójába, hogy tanítását hallgasd és valahogy mégsem a te problémáidra kapsz belőle választ. Gondolataid elkalandoznak a mindennapi élet gondjai irányába. Miért? Mert akkor úgy érezzük, hogy az Úr nem arról beszél, amire kíváncsiak lennénk, pedig annyi váradalommal jöttünk ide! Remélem, hogy ez a mai alkalom nem ilyen, kedves testvérem, mert Isten ma rámutat arra a betegségre, amely miatt csökken az egyház, nő a hitetlenség, s amely betegség benned is megvan. Ez egy szívbetegség. Úgy nevezi a Biblia, hogy „kemény szív”.

Tudjátok, rendkívül érdekes dolog, hogy a „kemény szív” kifejezést a Szentírás egy eset kivételével mindig a választott néppel, Isten saját népével kapcsolatban használja, nem pedig a hitetlenekkel kapcsolatban. A kivétel az egyiptomi fáraó esete, akinek szíve kemény maradt a tíz csapás megtapasztalása után is. Erről beszél Ézsaiás is, aki kemény szívűnek nevezi saját népét. A kemény szívű nép engedetlen, tévúton jár, olyan, mintha sohasem nevezték volna Isten nevére. Hányszor vagyunk olyanok, mint akiket soha sem neveztek Krisztus neve után keresztyéneknek?! Méltatlanokká leszünk, saját fejünk után megyünk, tévúton járunk és Istenben sem bízunk. Így veszítette el a választott nép is az örökségét, amelyet legnagyobb történelmi traumaként élt meg, s a trauma egyetlen okát a próféta a kemény szívben látja. Így veszíti el az egyház a jelenkorban befolyását és emberi életre gyakorolt hatását. Mert kemény a szívünk. Nem a hitetleneké elsősorban, hanem a miénk! Milyen ez a kemény szív?

Értetlen, ahogyan a tanítványok egy szót sem értettek Jézus példázatából a kovással kapcsolatban. Jézus lelki tanítást akart nekik adni, őket pedig rögtön az anyagi világ töltötte el aggodalommal.

Bizalmatlan (hitetlen), mert annyi átélt csoda után – hisz’ ott voltak a kenyérszaporítások eseteinél – mégsem tudnak bízni az Úrban. Akinek nem volt akadály

5000 embert néhány falattal jóllakadni, abban kételkedünk, hogy néhányunkat nem hagy éhen halni. És újabb és újabb bizonyítékok, jelt kíván.

Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy ha Isten elég bizonyítékát adna létezésének, akkor nem lenne többé szükség a hitre. De milyen bizonyíték kellene? A farizeusoknak sem volt elég és ma sem lenne elég. Nem az égnek kell szétnyílnia, mert mindamellettengeteg a bizonyíték, csak ahhoz hit kell, hogy azt bizonyítékként is lássuk. Hány jelét adta már az Úr a te életedben is az Ő jelenlétének? Amikor bajodból megszabadított, betegségedből gyógyított, erőtlenségedben erőt adott, gyászodban megvigasztalt, vagy amikor utolsó filléred elköltése után mégsem maradtál éhen, mert valahonnan mégis, váratlanul pénz érkezett. Életed mindennapjainak kérdését már rég megválaszolta az Úr, mégis ugyanazokat a kérdéseket teszed fel. Így lesz sokszor olyan köves talaj a mi kemény szívünk, amiben nincs maradása az ige magjának. Hiába Jézus mély értelmű tanítása a farizeusok tévitanításairól a kovász példázatában, nem értették a tanítványok, mert köves talaj a szívük.

A kemény szív Istent vádolja. Ézsaiás könyvében eredetileg így szerepel ez a mondat: Miért keményítetted meg szívünket? Miért térítettél le utaidról? Szinte káromlasként hangzik! Ő a hibás, mert megkeményíti a szívet? Mi nem is lennénk felelősek? Jézus úgy kérdezi a tanítványokat, hogy abból nem ez derül ki: „Még mindig nem értitek?” Ha Ő tenné keménnyé a szívet, csodálkozna-e a tanítványi értetlenségen? Hogy mégis, akkor mi köze is van Istennek az emberi szív keménységéhez? Az, hogy Isten megengedi, hogy az ember maga választotta tévútján maradjon, szívének istentelen állapotában megszilárduljon, megkeményedjen. Mert hát ezt akarta az ember, s Ő engedi megélni annak következményét. Legelőször akkor látjuk ezt, amikor az Édenből kiűzött ember visszatérését lángpallossal akadályozzák meg az Istentől odaállított kerubok. Isten ott tartja az embert a maga választotta helyzetben, s ez az állapot a jellemző aztán végig, az emberi történelmen. Ez az, amire azt mondja a Biblia, hogy megkeményítette Isten a szíveket, de látjuk, hogy abba az állapotába az ember maga juttatta saját magát. Isten nevelő céllal teszi mindezt, ahogyan egy jó apa teszi gyermekével. Nem voltam gyermekkoromban fára mászó típus, de emlékszem, hogy egyszer olyan magasra sikerült másznom, hogy nem tudtam lejönni. Édesanyámnak kiáltottam, aki persze korábban mindig óvott a fára mászástól. Ő kijött a házból, de nem sietett kimenekíteni, hanem engedte egy darabig, hogy hadd érezzem mindazt a félelmet, amit tettem következménye okozott. Kegyetlen volt-e? Nem, mert soha többet nem akartam fára mászni.

Kedves testvérek, az a héber szó, amely a megkeményítés kifejezésére áll itt, a Biblia ezen soraiban, jelenti azt is, hogy „keményen, kegyetlenül bánik”. Kegyetlen hát az Isten? Szó sincs róla, hiszen azért engedi meg, hogy átéljük szívünk engedetlensége következményeinek tartóssá válását, hogy megéljük a szükségét,

amelyet Isten hiánya okoz az életünkben. Azért, hogy féljünk az Isten nélküli élettől és keressük a Hozzá visszavezető utat. Azért, hogy féljünk a haláltól, amely méltóképpen vár ránk és keressük az Életre vezető utat. Egy dalszövegben a szerző így énekel édesapja haláláról: „Reszkető szívemet a földön rugdalom. Mit művelsz, Istenem? Nincs benned irgalom?” Mert bár a halálban is Isten látszik keménynek és irgalmatlannak, mégis látnunk kell, hogy szívünk keménysége hozta be a halált a világba.

Miért nem értitek hát? – kérdezi az Úr Jézus Krisztus tőled is a mai napon. Miért nem értitek, hogy oly sokszor kemény szívűek lévén, ti magatok is akadályai vagytok a saját növekedéseteknek, mert nem értitek az ígét. De az egyház növekedése is lehetetlen, ha kemény szívű tanítványok alkotják, hiszen a kemény szív kemény másokkal szemben is. Taszít olyankor, amikor pedig szeretetre, közösségre vágnak az emberek, s ez a taszító erő nem engedi ennek a közösségnek a növekedését.

Van megoldás azonban a mi növekedésünkre és az egyház megújulására is, ez pedig nem más, mint amit a Ézsaiásnál olvastunk: „*Bárcsak szétszakítanád az eget, és leszállnál, hogy meginognának a hegyek.*” (Ézs 63,19b)

Az evangélium arról szól, hogy ez megtörtént, mégpedig akkor, amikor a Szentlélek galamb formájában a megnyílt égből Jézusra szállt, s hangzott a szózat: „*Te vagy az én szeretett fiam, benned gyönyörködöm.*” (Mk 1,11) Aztán néhány évvel később, megnyílik ismét a menny, hogy ezt a szeretett Fiút magába ölelje, s megnyílik akkor is, mikor a vértanú István látja a megdicsőült Krisztust az Atya jobbján.

A szív keménységét csak a megfeszített és feltámadt Úrral való személyes találkozás lágyíthatja meg. Emlékezzetek Tamásra, aki ezek közt a kemény szívű tanítványok közt ült a hajóban, s aki később is csak a szemének akart hinni! S mikor találkozik a feltámadt Jézussal, így szól: Én Uram és én Istenem! Ha ezt a hitvallást igaz szívvel így tudod elmondani, akkor már rájöttél arra, hogy életed egyetlen kérdése a feltámadással kapcsolatos, minden egyéb nem fontos, mert minden egyéb probléma a feltámadás kétségeiből és az örök élet elvesztettségéből adódik. S erre az egyetlen kérdésre Jézus adta meg a választ. Igen, a világ keményszívű és mást akarnak hallani. Vádolnak, értetlenkednek, mert nem tudják, hogy nem azok a lényeges dolgok, amikről azt hiszik és amit válaszolnak a kérdőívben. De ahhoz, hogy az ő szívük keménysége is lágyulni tudjon, s így és csak így növekedhessen az egyház, ahhoz nekik is találkozni kell a feltámadt Úrral. Hogyan? Általad.

Nem az eget kell szétnyitnod a számukra, hanem rámutatni arra, hogy Isten az ő életükben is tett már csodát, s amin túl meg kell látniuk, hogy nekik is csak egyetlen kérdés marad. Amikor hirdeted az evangéliumot, azt az egyetlen mondatot a Jn 3,16-ból, úgy, hogy teszed, amit Jézus tett, mondd, amit Jézus mondott,

szeretsz, ahogy Jézus szeretett és kemény szívé helyett szánakozó szívé vagy, ahogy Jézus. Mert rajtad keresztül teszi a csodákat tovább, s tanít tovább egy kemény szívé, értetlen világban. De amíg mi magunk is kemény szívé, Istent vádló és jelt kívánó tanítványok vagyunk, nem fog növekedni az egyház. Kérjük hát tiszta szível: Fordulj szolgálidhoz, örökséged törzseihez! S Ő már meg is tette ezt Jézus Krisztusban, s kérésünk csakis arra irányulhat, hogy mi is a Feltámadt Úrhoz tudjunk fordulni, életünk egyetlen igazi kérdésére adott isteni válaszhoz. Mert a változás, az újjászületés csakis Isten hozzánk fordulásának elfogadásából következhet. Fogadjuk el mi, hogy elfogadhassák a ránk bízottak is!

Ámen.

(Elhangzott: 2013.07.21-én, Lénárt Tibor által)

Köszöntés az Olvasónak!

Nagy örömünkre szolgál és Isten iránt hála van a szívünkben azért, hogy a monorierdei református közösség immáron annyira élő gyülekezetté vált, hogy van miről hírt adjon saját életéből. Fontosnak tartjuk, hogy ezeket a híreket minél több emberhez eljuttassuk, s ennek egyik lehetősége és eszköze az az újság, amit a Kedves Olvasó most kezében tart. Szándékaink szerint évente három alkalommal jelentetjük meg. Tartalmazni fogja az elmúlt időszak gyülekezettel kapcsolatos eseményeit, de első renden – mivel a református egyház az Ige egyháza – mindig egy, a gyülekezetünkben elhangzott igehirdetés (prédikáció) szövegén keresztül igyekszünk misszióink elsődleges céljának megfelelni: az éltünket megváltoztató örömhírt továbbadni.

Reméljük, minél több monorierdei lakos számára nyújt majd felüdülést eme kis kiadvány olvasása ebben a rosszhírekkel teli, de öröme szomjazó világban. S bizakodunk abban is, hogy azon olvasóink közül, akik még nem ismerték eddig közösségünket, nem jártak közénk, minél többen szeretnének majd a későbbiek során hozzánk csatlakozni, s elhatározzák, hogy Isten monorierdei református népéhez akarnak tartozni!

Isten áldja meg minden Kedves Olvasónkat!

Lénárt Tibor

Istentiszteleti alkalmaink,
melyekre szeretettel hívogatunk mindenkit

Vasárnapi istentisztelet:

reggel 8-órai kezdettel, az Ősz utcában lévő római katolikus kápolnában.

Bibliaóra:

Minden héten, pénteken este 6 órai kezdettel Horváth Lászlóéknál, a Fürdő utca 1/b szám alatt.

Alsónémedi, 2013.09.07

Lénárt Tibor lelkipásztor vezetésével, és családja támogatásával Monorierdő reformátusai 14 fővel vettek részt az Alsónémediben megrendezett egyházmegyei találkozón. Már második éve rendezik itt meg ezt a találkozót Szappanos Zoltán, az Alsónémedi Református Egyházközség lelkipásztorának vezetésével. 27 gyülekezet képviseltette magát ezen a találkozón, amely reggel 8 órakor kezdődött. Az érkezőket Jézus Krisztus bográcsa várta, ami a gyülekezeti ház bejárata előtt volt elhelyezve, s amelyből mindenki egy igét húzhatott. Ez megalapozta a nap hangulatát, amely áhítattal kezdődött, s amelyből Isten segítségével a helyi lelkipásztor és Takaró

András, a Délpesti Református Egyházmegye esperese adott lelki táplálékot Isten ígéréből, és ugyanezzel zárták a napot délután, a templomban. Mintegy 600 ember volt jelen ezen a találkozón, Isten népéhez illő közösségként. A résztvevő gyülekezetek különböző dolgokkal mutatkoztak be egymásnak. Kézműves alkotásokkal, gyümölcsökkel, termésekkel, italokkal megterített asztalok voltak elrendezve, amiket

lakóhelyükről hoztak és a helyiek is szeretettel fogadtak és vártak mindenkit. A napot főzőverseny, és sportversenyek töltötték ki. A szeretet légkörében beszélgetések,

ismerkedések zajlottak. A kis létszámú monorierdei csapat két harmadik helyezést ért el: a főzőversenyen és a kötélhúzó versenyen. A főzőverseny helyezését a szabolcsi töltött káposztával, Kövesligeti Marika és Dzsupinné Gizike remekművével értük el.

A kötélhúzó verseny harmadik helyezését az ócsai testvérekkel közös összefogással és létszámunk kölcsönös kiteljesítésével szereztük meg. Dicsőség Istennek, és köszönet a résztvevők munkájának: Lénárt Tibor és családja 4 fő, Kövesligeti Marika és családja 4 fő, Baloghné Dobó Hajnalka, id.Dzsupinné Gizike, ifj. Dzsupinné Györgyi, Gáspár József, Gulyás Andrásné, Nádháziné Erzsike.

Horváthné Erika

Templomot építünk

Bár még csak egy üres telekkel rendelkezünk, amely az Akácfa és a Szabadság út sarkán terül el a maga 1461 négyzetméterével, mégis élő gyülekezet tagjai lehetünk. Jó példája és bizonyosága ez annak, hogy Isten egyházát nem a templom hívja életre,

hanem az élő egyház épít templomot. Először lelki templomot, amelynek jele az egymás felé önzetlen odafordulás, a szeretetközösség, amelyet Isten Lelke tart össze. Erősebben, mint habarcs a köveket, s ezért tud egy kicsiny közösség mégis szilárd, kőből épült templomról nemcsak álmodni, hanem azt Isten segítségével meg is valósítani. Mára odajutottunk, hogy terveket készítünk. Nem álmodunk csupán egy valamilyen majd felépülő gyülekezeti házról és templomról, hanem elkezdtük az ezzel kapcsolatos gyakorlati teendő elvégzését is.

Tervezők hajolnak íróasztalaik fölé és készítik a vázlatrajzokat, hogy november végére papíron már láthassuk azt az épületet, amit Isten idegondolt...mert nem mi

tervezünk és építünk. Mi csak megvalósítjuk azt, ami Isten előtt már régóta elkészítettett!

Reméljük, hogy egy-két év múlva, ha templom még nem is, de gyülekezeti ház már hirdeti a ma még üres telken, hogy Monorierdőn élő református közösség szolgál mások felé Isten dicsőségére, s hívogat magához, Isten közelébe másokat is. Elkezdjük majd a különféle rétegalkalmak megtartását ebben a házban a fiatalok és idősek, kisgyermekes családok számára, hogy megértsük és megéljük: Isten nemcsak a vasárnapjainkban akar jelen lenni egy óra erejéig, hanem a mindennapjainkat akarja boldoggá tenni jelenlétével, amelyet egymásban, egymással közösen tudunk megtapasztalni. Hisszük, hogy azok a családi napok, amelyeket immáron három éve tartunk a telken sátorok alatt, bográcsozva, beszélgetve, játszva, jó hagyományt teremtenek arra nézve, hogy majd a kőfalak tövében is egy évben egyszer sátrat állítsunk az udvaron, s emlékezzünk: milyen jóságos az Úr, s megtartotta ígéretét: Templomot építhettünk!

Kérünk szépen mindenkit, hogy – akár szorosan, vagy kevésbé szorosan kötődik a gyülekezetünkhöz – lehetőségei szerint akár anyagilag, akár tevőlegesen, akár imádsággal támogassa e terv megvalósulását! Köszönet mindazoknak, akik eddig is erőn felül hoztak ennek a szent célnak az eléréséhez áldozatokat, saját családjuk ügyeit a gyülekezet céljai mögé rendelve! Hisszük, hogy ebben az esetben igazak Jézus szavai: *„Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket”* (Mk 10,29-30a)

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma.

Felelős szerkesztő: Vladár István lelkipásztor (tel.: 29 414-525)

Szerkesztő: Lénárt Tibor exmisszus (tel.: 30 994-2539) Munkatárs: Gáspár József

www.monor-kistemplomi-reformatus-egyhazi-kozseg.parokia.hu/monorierdo